

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1411/2021
30.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула, Слађане Накић Момировић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Маја Миљевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод и канализација“ Панчево, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 969/21 од 11.03.2021. године, у седници већа одржаној 30.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 969/21 од 11.03.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 969/21 од 11.03.2021. године и пресуда Основног суда у Панчеву П1 791/19 од 17.12.2020. године, у ставовима другом, трећем и четвртном изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да:

-тужиоцу АА исплати: на име разлике зараде између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова исхране у току рада укупан износ од 67.308,39 динара и то: за месец новембар 2016. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2017. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2016. године износ од 2.313,73 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2017. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2017. године износ од 1.998,22 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2017. године, па до коначне исплате; за месец фебруар 2017. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом од 01.04.2017. године, па до коначне исплате; за месец март 2017. године износ од 2.103,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2017. године, па до коначне исплате; за месец април 2017. године износ од 1.787,88 динара са законском затезном каматом од 01.06.2017. године, па до коначне исплате; за месец мај 2017. године износ од 1.262,03 динара са законском затезном каматом од 01.07.2017. године, па до коначне исплате; за месец јун 2017. године износ од 2.524,06 динара са законском затезном каматом од 01.08.2017. године, па до коначне исплате; за месец јул 2017. године износ од 208,56 динара са законском затезном каматом од 01.09.2017. године, па до коначне исплате; за месец август 2017. године износ од 1.577,54 динара са законском затезном каматом од 01.10.2017. године, па до коначне исплате; за месец септембар 2017. године износ од 1.367,20 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2017. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2017. године износ од

1.787,88 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2017. године, па до коначне исплате; за месец новембар 2017. године износ од 1.998,22 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2018. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2017. године износ од 2.103,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2018. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2018. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2018. године, па до коначне исплате; за месец фебруар 2018. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2018. године, па до коначне исплате; за месец март 2018. године износ од 1.682,71 динар са законском затезном каматом почев од 01.05.2018. године, па до коначне исплате; за месец април 2018. године износ од 841,35 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2018. године, па до коначне исплате; за месец мај 2018. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2018. године, па до коначне исплате; за месец јун 2018. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2018. године, па до коначне исплате; за месец јул 2018. године износ од 2.313,73 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2018. године, па до коначне исплате; за месец август 2018. године износ од 2.418,90 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2018. године, па до коначне исплате; за месец септембар 2018. године износ од 2.103,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2018. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2018. године износ од 1.367,20 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2018. године, па до коначне исплате; за месец новембар 2018. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2019. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2018. године износ од 1.262,03 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2019. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2019. године износ од 1.262,03 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2019. године, па до коначне исплате; за месец фебруар 2019. године износ од 1.156,86 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2019. године, па до коначне исплате; за месец март 2019. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2019. године, па до коначне исплате; за месец април 2019. године износ од 2.103,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2019. године, па до коначне исплате; за месец мај 2019. године износ од 2.103,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2019. године, па до коначне исплате; за месец јун 2019. године износ од 315,53 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2019. године па до коначне исплате; за месец јул 2019. године износ од 2.524,06 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2019. године, па до коначне исплате; за месец август 2019. године износ од 1.787,88 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2019. године, па до коначне исплате; за месец септембар 2019. године износ од 1.367,20 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2019. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2019. године износ од 1.156,86 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2019. године, па до коначне исплате и за месец новембар 2019. године износ од 2.103,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2020. године, па до коначне исплате; 2) на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 83.273,91 динар и то: за месец новембар 2016. године износ од 1.981,41 динар са законском затезном каматом почев од 01.01.2017. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2016. године износ од 1.981,41 динар са законском затезном каматом почев од 01.02.2017. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2017. године износ од 2.090,73 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2017. године, па до коначне исплате; за месец фебруар 2017. године износ од 2.090,73 динара са законском

2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2019. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2019. године, па до коначне исплате и за месец новембар 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2020. године, па до коначне исплате;

-тужиоцу ББ исплати: на име разлике зараде између исплаћене и припадајуће накнаде трошкова исхране у току рада укупан износ од 72.356,55 динара и то: за месец новембар 2016. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2017. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2016. године износ од 2.313,73 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2017. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2017. године износ од 1.998,22 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2017. године, па до коначне исплате; за месец фебруар 2017. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом од 01.04.2017. године, па до коначне исплате; за месец март 2017. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2017. године, па до коначне исплате; за месец април 2017. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом од 01.06.2017. године, па до коначне исплате; за месец мај 2017. године износ од 1.472,37 динара са законском затезном каматом од 01.07.2017. године, па до коначне исплате; за месец јун 2017. године износ од 2.524,06 динара са законском затезном каматом од 01.08.2017. године, па до коначне исплате; за месец јул 2017. године износ од 1.156,86 динара са законском затезном каматом од 01.09.2017. године, па до коначне исплате; за месец август 2017. године износ од 2.418,90 динара са законском затезном каматом од 01.10.2017. године, па до коначне исплате; за месец септембар 2017. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2017. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2017. године износ од 1.787,88 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2017. године, па до коначне исплате; за месец новембар 2017. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2018. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2017. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2018. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2018. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2018. године, па до коначне исплате; за месец фебруар 2018. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2018. године, па до коначне исплате; за месец март 2018. године износ од 1.998,22 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2018. године, па до коначне исплате; за месец април 2018. године износ од 1.682,71 динар са законском затезном каматом почев од 01.06.2018. године, па до коначне исплате; за месец мај 2018. године износ од 1.367,20 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2018. године, па до коначне исплате; за месец јун 2018. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2018. године, па до коначне исплате; за месец јул 2018. године износ од 1.262,03 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2018. године, па до коначне исплате; за месец август 2018. године износ од 2.418,90 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2018. године, па до коначне исплате; за месец септембар 2018. године износ од 2.103,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2018. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2018. године износ од 2.418,90 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2018. године, па до коначне исплате; за месец новембар 2018. године износ од 1.893,05 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2019. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2018. године износ од 2.208,56 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2019. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2019. године износ од 2.103,39 динара са

2018. године износ од 2.206,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2018. године, па до коначне исплате; за месец јул 2018. године износ од 2.206,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2018. године, па до коначне исплате; за месец август 2018. године износ од 2.206,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2018. године, па до коначне исплате; за месец септембар 2018. године износ од 2.206,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2018. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2018. године износ од 2.206,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2018. године, па до коначне исплате; за месец новембар 2018. године износ од 2.206,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2019. године, па до коначне исплате; за месец децембар 2018. године износ од 2.206,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2019. године, па до коначне исплате; за месец јануар 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2019. године, па до коначне исплате; за месец фебруар 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2019. године, па до коначне исплате; за месец март 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2019. године, па до коначне исплате; за месец април 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2019. године, па до коначне исплате; за месец мај 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2019. године, па до коначне исплате; за месец јун 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2019. године па до коначне исплате; за месец јул 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2019. године, па до коначне исплате; за месец август 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2019. године, па до коначне исплате; за месец септембар 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2019. године, па до коначне исплате; за месец октобар 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2019. године, па до коначне исплате и за месец новембар 2019. године износ од 2.521,76 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2020. године, па до коначне исплате;

- да за тужиоце на месечне износе на име разлике зараде обрачуна и уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду ПИО, доприносе за незапосленост код надлежне Националне службе за запошљавање и доприносе за здравствено осигурање код Републичког фонда за здравствено осигурање, све у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 136.922,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 791/19 од 17.12.2020. године, ставом првим изреке, дозвољено је поступање по објективно преиначеном тужбеном захтеву тужилаца од 23.11.2020. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од новембра 2016. закључно са новембром 2020. године исплати појединачне новчане износе у вредности и са законском затезном каматом од датума доспелости до исплате ближе наведено у овом ставу изреке у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом

трећим изреке, обавезан је тужени да за тужиоце на досуђене месечне износе накнаде трошкова топлог obroка и регреса, на основицу, обрачуна и уплати доприносе на основу пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду ПИО, доприносе за незапосленост код надлежне Националне службе за запошљавање, доприносе за здравствено осигурање код Републичког фонда за здравствено осигурање, у висини према Закону о доприносима за обавезно социјално осигурање, на дан уплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.264,24 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 969/21 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртим изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) - у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У ставу 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору постоји потреба за одлучивањем о ревизији предвиђеној наведеном одредбом (посебна ревизија), ради уједначавања судске праксе имајући у виду различите одлуке апелационих судова у истој правној ситуацији што указује на потребу уједначавања судске праксе апелационих судова због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у утуженом периоду били у радном односу код туженог, распоређени на радном месту Чланом 4. Анекса основних уговора о раду закључених дана 01.09.2015. године утврђено је да запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада 1/12 регреса месечно за коришћење годишњег одмора, у висини која се утврђује годишњим Програмом пословања. Анексима је такође утврђено да ће се овај члан Анекса примењивати до престанка важења или измене Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања корисника јавних средстава

(„Службени гласник РС“ број 116/2014), односно до добијања другачијег мишљења од стране Министарства финансија и Владе Републике Србије или другог надлежног министарства. Наведеним Анексом тужени је у утуженом периоду запосленима, па и овде тужиоцима, накнаду трошкова за исхрану у току рада исплаћивао у складу са својим програмом пословања за наведене године. Како је у овом периоду био на снази Посебан колективни уговор за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Србије („Службени гласник РС“ бр. 27/15 од 18.03.2015. године - ступио на снагу 26.03.2015. године) којим је у чл. 65. и 66. утврђено да запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, да се висина накнаде трошкова за исхрану у току рада са припадајућим порезима и доприносима утврђује дневно најмање у износу од 250,00 динара, да поред тога запослени има право на регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућим порезима и доприносима најмање у висини 1/12 месечно од 75% просечне исплаћене зараде по запосленом у Републици Србије, те како је био у примени и Посебан колективни уговор за јавна и јавно комунална предузећа града Панчева („Службени гласник РС“ број 59/2015 – 30 - ступио на снагу 03.07.2015. године), којим је у чл. 84. и 85. утврђено да запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада у висини утврђеној Посебним колективним уговором, овим уговором, општим актом код послодавца и уговором о раду, да се висина накнаде трошкова за исхрану у току рада са припадајућим порезима и доприносима утврђује дневно најмање у износу од 250,00 динара, као и да запослени има право на регрес и коришћење годишњег одмора са припадајућим порезима и доприносима најмање у висини 1/12 месечно од 75% просечно исплаћене зараде по запосленом у Републици Србији, првостепени суд је оценио да је исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора требало вршити у складу са одредбама ових општих аката којима су били предвиђени повољнији услови за запослене па и овде тужиоце. Висина укупног потраживања тужилаца утврђена је на основу налаза и мишљења вештака у складу са којим су тужиоци определили коначно постављен тужбени захтев.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су, примењујући одредбе члан 118. став 1. тач. 5) и 6), члан 246. ст. 1. и 2, чл. 256. и 257. Закона о раду, члана 9. ст. 1. и 2. Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, правила из одредби чл. 60, 65. и 66. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије и одредбе чл. 80, 84. и 85. Посебног колективног уговора за јавна и јавно комунална предузећа Града Панчева, оценили да тужиоци основано потражују мање исплаћену накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са посебним колективним уговорима, да се правила из члана 4. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других јавних примања код корисника јавних средстава не односе на накнаду исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, па је као основан усвојио постављен тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да су нижестепени судови на правилно утврђено чињенично стање погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 1. Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, број 116/14 – ступио на снагу 28.10.2014. године)

прописано је да се овим законом привремено уређује основица, односно вредност радног часа, вредност бода и вредност основне зараде, за обрачун и исплату плата, односно зарада као и других сталних примања изабраних, именованих, постављених и запослених лица код корисника јавних средстава, са циљем очувања финансијског система у Републици Србији и система плата и зарада у јавном сектору. У члану 3. став 1. наведеног закона, прописано је да се платом сматра зарада запосленог код корисника јавних средстава утврђена у складу са законом који уређује радне односе, односно плате изабраног, именованог и постављеног лица, запосленог код корисника јавних средстава утврђеног у складу са законом који уређује плату у државним органима, органима локалне власти, организацијама обавезног социјалног осигурања и јавним службама. У члану 4. истог закона прописано је да су ништаве одредбе општег или појединачног акта којима се повећавају основице, коефицијенти и други елементи, односно уводе нови елементи, на основу којих се повећава износ плата и других сталних примања код субјеката из члана 2. овог закона, донет за време примене овог закона.

Тужени је корисник буџетских средстава и на њега се, осим поменутог закона, примењују Закон о буџету и Закон о буџетском систему, па обавезе које преузима морају одговарати апропријацији која му је одобрена за ту намену у одговарајућој буџетској години (члан 54. Закона о буџетском систему).

Под зарадом се сматрају примања из радног односа као што је, између осталог, и накнада за регрес за коришћење годишњег одмора, а што произлази из одредбе члана 105. Закона о раду, па појам зараде у складу са Законом о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, подразумева зараду утврђену у складу са законом који уређује радне односе. Другачијим тумачењем појма зараде не би био испуњен циљ Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава (члан 1), јер би то значило селективну примену закона, имајући у виду и да коефицијент за обрачун плате изабраних, именованих и постављених лица и запослених у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама, садржи и додатак на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, на које се као и на запослене код туженог примењује Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава.

С обзиром да су правила из Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, Закона о буџету и Закона о буџетском систему императивне природе која се морају безусловно поштовати, без права да се у њима било шта мења, код буџетског финансирања плата код туженог није могуће применити корективно правило из члана 8. став 2. Закона о раду, јер је управо законом одређен начин утврђивања основице за плате.

Због тога су по схватању Врховног касационог суда одредбе Посебног колективног уговора, донете након ступања на снагу Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава ништаве и као такве не могу да производе правно дејство (ПКУ не може бити супротан закону на основу члана 103. ЗОО у вези члана 240.

Закона о раду) због чега су нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев тужилаца одбијен, као неоснован.

На основу члана 416. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Према коначном успеху туженог у спору, туженом применом чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова првостепеног, другостепеног и ревизијског поступка и то право на накнаду трошкова за састав одговора на тужбу у износу од 6.000,00 динара, за заступање туженог од стране адвоката на два одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара, такса на два образложена поднеска у износу од по 6.000,00 динара, такса за жалбу против пресуде у износу 15.925,00 динара и за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, што све укупно износи 60.925,00 динара, све одмерено према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Тарифи из Закона о судским таксама, због чега је применом члана 165. став 2. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић